

Отъ казаното до тукъ, вървамъ, всѣкой може да си получи представа, колко многобройни — по-голѣми или по-малки — отклонения има отъ дадена разновидность. Такова едно отклонение на пшеница, която има едни и сѣщи външни белези и еднакви или приблизително еднакви вътрешни (скрити) качества, които може да предава на своето потомство, се нарича **сортъ**.

Споредъ начина, по който сж произлѣзли разнитѣ сортове, можемъ да ги раздѣлимъ на:

1. Естествени (самородни). Тѣ сж създадени отъ условията, при които сж култивирани, безъ човѣкъ да е проявилъ специални грижи за подобрението имъ.

2. Подобрени (създадени) чрезъ масовъ подборъ — случаятъ съ завѣждане на семе отъ избрани класове.

3. Подобрени (създадени) чрезъ индивидуаленъ (единиченъ) подборъ и

4. Получени чрезъ кръстосване — изкуствено оплодяване на две растения произходящи отъ два различни сорта.

Сортоветѣ спадаши къмъ първитѣ две групи, които, ако и да иматъ своитѣ характерни качества, сж единъ сборъ отъ линии (група растения), които иматъ своитѣ отдѣлни качества относно доходность, устойчивостъ на разни несподи и пр. Отъ тѣзи две сортови групи се взема материалъ за създаването на сортове чрезъ индивидуаленъ (единиченъ) подборъ. То става, като се взематъ много отдѣлни класове или зърна, които се сѣятъ и отглеждатъ редица години по особенъ начинъ, като строго се внимава да се не смѣсятъ. При това се наблюдаватъ проявенитѣ отъ тѣхъ качества. Тѣзи отъ тѣхъ, които се проявятъ като доходни, устойчиви и пр. се размножаватъ. Следъ това се сравняватъ на обикновена нива нѣколко години съ пшеницата, отъ която произхождатъ и нѣкои по-добри сортове. Тѣзи отъ новитѣ отродия, които се проявятъ като добри и доходни или покажатъ нѣкои специални качества, се установяватъ като новъ сортъ. Така полученитѣ сортове иматъ строго опредѣлени външни белези и вътрешни качества. Такива качества иматъ новитѣ сортове, произведени отъ Земедѣлската опитна станция въ Обр. Чифликъ. Такъвъ бѣ и начинътъ, по който се произведоха.

(Следва).